

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 293/2011-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť A. R., S., zastúpenej advokátom JUDr. S. J., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3, čl. 12 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 3 písm. c) a d) a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Malacky a jeho rozsudkom z 30. septembra 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 54/2010 a postupom Krajského súdu v Bratislave a jeho uznesením z 22. februára 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 144/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. R. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. apríla 2011 doručená sťažnosť A. R., S. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3, čl. 12 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 3 písm. c) a d) a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Malacky (ďalej len „okresný súd“) a jeho rozsudkom

z 30. septembra 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 54/2010 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a jeho uznesením z 22. februára 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 144/2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 54/2010 z 30. septembra 2010 uznaná vinnou zo spáchania zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 a 2 písm. a) a prečinu kupliarstva podľa § 367 ods. 1 a 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a bol jej uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov.

Proti rozsudku podala odvolanie sťažovateľka a tiež prokurátor. Sťažovateľka v odvolaní namietala, že došlo k porušeniu jej práva na obhajobu tak v prípravnom konaní, ako aj v súdnom konaní, že nebola zachovaná rovnosť zbraní medzi obhajobou a obžalobou, vykonané dôkazy boli konajúcim súdom nesprávne vyhodnotené, konajúci súd dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, skutkové zistenia súdu boli neúplné a súd sa nevysporiadal so všetkými pre rozhodnutie relevantnými okolnosťami.

Krajský súd vo veci rozhodol uznesením sp. zn. 3 To 144/2010 z 22. februára 2011, ktorým obe odvolania zamietol.

V sťažnosti predostrela sťažovateľka podrobnú argumentáciu, v ktorej namietala porušenie označených článkov ústavy a dohovoru zo strany konajúcich súdov v rámci trestného stíhania vedeného voči jej osobe.

Podľa sťažovateľky v konaní vedenom v jej trestnej veci došlo k porušeniu jej práva „na riadne dokazovanie“ zaručeného čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru, pretože aj v prípravnom konaní a aj v súdnom konaní boli zamietnuté viaceré návrhy na dokazovanie podané zo strany obhajoby, čo malo za následok, že sa súd riadne nevysporiadal so všetkými pre rozhodnutie relevantnými okolnosťami veci. Tieto pochybenia sa podľa vyjadrenia sťažovateľky prejavili aj v odôvodneniach rozhodnutí oboch konajúcich súdov.

Sťažovateľka dôvodila, že dokazovanie a následné rozhodnutie v jej trestnej veci *„bolo postavené na niekoľkých výpovediach, konkrétne na výpovedi poškodenej M. H., s ktorou sa sťažovateľka nemala možnosť konfrontovať a svedkov P. S. a J. R., ktorí*

na pojednávaní nevypovedali a obhajobe nebolo umožnené klásť im otázky. V prípravnom konaní ale ani súdmi neboli pripustené konfrontácie na odstránenie rozporov vo výpovedi sťažovateľky s výpoveďou obžalovaného J. R. a svedka P. S. V konaní nebola zachovaná rovnosť zbraní medzi obžalobou a obhajobou, keď, na rozdiel od prokurátora, obhajoba nemala možnosť klásť otázky obžalovanému J. R. ani svedkovi P. S., a to napriek tomu, že prokurátor práve výpovede týchto osôb (popri výpovedi poškodenej M. H.) považoval za najdôležitejšie pri usvedčovaní sťažovateľky zo spáchania uvedených trestných činov.“

Sťažovateľka tiež poukázala na skutočnosť, že v rámci dokazovania boli vypracované znalecké posudky súdom ustanovených znalcov, no oba konajúce súdy si z nich vybrali „*len tie informácie, ktoré sa im hodili do ich subjektívneho obrazu o sťažovateľke a poškodenej, a zvyšné podstatné časti predložených znaleckých posudkov ponechali nepovšimnuté*“. Na tomto mieste sťažovateľka ešte namietala, že v súdnom konaní nebol pripustený návrh na vypracovanie znaleckého posudku z odboru kriminológie na zistenie a posúdenie pravosti predloženého zvukového záznamu z mobilného telefónu, a to pre účely identifikovania osôb, ktorých prejavy boli na ňom zachytené, a tiež v záujme preskúmania potenciálnej manipulácie s týmto záznamom.

V súvislosti s námietkou porušenia práva na obhajobu sťažovateľka predostrela argumentáciu, v ktorej tvrdila, že obhajca ustanovený jej ex offi nevykonával jej obhajobu v súlade s ustanoveniami § 44 a § 18 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, pretože sa v prípravnom konaní nedostavil na výsluchy niektorých relevantných svedkov, ktorých výpovede považovala obžaloba a aj prvostupňový súd za rozhodujúce, a keď navyše títo svedkovia neboli na hlavnom pojednávaní vypočutí, ale boli prečítané iba ich výpovede z prípravného konania.

Sťažovateľka ďalej formulovala v sťažnosti argumenty podporujúce ňou prezentovanú námietku porušenia „*práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia*“ a uviedla, že prvostupňový rozsudok a potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu „*stoja na veľmi nespoľahlivých základoch*“.

Sťažovateľka popísala argumentáciu obhajoby, s ktorou sa podľa jej názoru oba konajúce sudy nevysporiadali, a síce:

„prvostupňový, ako aj odvolací súd vo svojich rozhodnutiach riadne neodôvodnili, prečo odmietli návrh obhajoby vykonať konfrontáciu medzi sťažovateľkou a poškodenou, odvolací súd sa nevysporiadal s námietkou sťažovateľky uvádzanou v rámci odvolacieho konania, že neúčast' J. R. na hlavnom pojednávaní je v rozpore s požiadavkou ustanovenia § 252 ods. 2 Tr. por., prvostupňový ako aj odvolací súd vo svojich rozhodnutiach riadne neodôvodnili, prečo obhajobe nebolo umožnené vykonať výsluch 13 navrhovaných svedkov, prvostupňový ani odvolací súd v rozhodnutiach riadne neodôvodnili, na základe čoho si z predložených znaleckých posudkov vybrali určité závery ohľadom sťažovateľky a poškodenej a iné zistenia znalcov nezohľadnili, ani prvostupňový, ani odvolací súd sa vo svojich rozhodnutiach nijako nedotkli námietky sťažovateľky, týkajúcej sa rasovej diskriminácie sťažovateľky v predmetnom trestnom konaní prvostupňový ani odvolací súd v rozhodnutiach neodpovedali na otázku porušenia práva sťažovateľky na obhajobu.“

Napokon sťažovateľka formulovala námietku porušenia čl. 14 dohovoru, čl. 12 a čl. 47 ods. 3 ústavy zakotvujúcich doktrinálny princíp rovnosti zaobchádzania, ktorý mal byť podľa jej vnímania v predmetnom trestnom konaní práve voči jej osobe porušený. Expressis verbis sťažovateľka uviedla:

„Sťažovateľka vníma v trestnom konaní diskrimináciu z dôvodu svojej príslušnosti k rómskej komunite a vyjadruje znepokojenie nad rozdielnym prístupom OČTK a súdu ku nej z dôvodu rasovej nenávisťi k rómskemu obyvateľstvu.“ Sťažovateľka pripojila podrobnú argumentáciu na preukázanie označeného tvrdenia.

Vzhľadom na všetky uvedené závery sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie vydal tento nález:

„Základné právo sťažovateľky vylúčať alebo dať vylúčať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva sťažovateľky na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 50 ods. 3 Ústavy SR, práva sťažovateľky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplývajúceho z čl. 46

ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva sťažovateľky na rovné zaobchádzanie podľa čl. 14 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 12 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom pred Okresným súdom Malacky sp. zn.: 3T 54/2010 a pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 3To 144/2010 porušené boli.

Ústavný súd zrušuje uznesenie Krajského súdu zo dňa 22.02.2011 sp. zn. 3To 144/2010 a rozsudok Okresného súdu Malacky zo dňa 30.09.2010 sp. zn. 3T 54/2010 a vec vracia Okresnému súdu Malacky na opätovné prejednanie.

Ústavný súd odkladá vykonateľnosť rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 30.09.2010 sp. zn. 3T 54/2010 v spojení s uznesením Krajského súdu zo dňa 22.02.2011 sp. zn. 3To 144/2010 a ukladá Okresnému súdu Malacky, aby sa dočasne zdržal vykonávania ním vydaného právoplatného rozsudku zo dňa 30.09.2010 sp. zn. 3T 54/2010.

Ústavný súd priznáva sťažovateľke A. R. náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 314,18 EUR, ktorá je splatná do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľky JUDr. S. J. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom

predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3, čl. 12 a čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj práv zaručených čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 3 písm. c) a d) a čl. 14 dohovoru postupom okresného súdu a jeho rozsudkom z 30. septembra 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 54/2010 a postupom krajského súdu a jeho uznesením z 22. februára 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 144/2010.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo pred orgánmi verejnej správy rovní.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným

zákonem, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má právo obhajovať sa osobne alebo prostredníctvom obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá dostatok prostriedkov na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má právo vylúčať alebo dať vylúčať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

1. K námietke porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy, princípov podľa čl. 12 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práv zaručených čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 3 písm. c) a d) a princípu podľa čl. 14 dohovoru postupom okresného súdu a jeho rozsudkom z 30. septembra 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 54/2010

System ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1, čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2, čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že prerokovaniu sťažnosti v časti námietok týkajúcich sa označeného rozsudku okresného súdu existuje prekážka, ktorá bráni prerokovaniu tejto časti sťažnosti, a síce nedostatok právomoci ústavného súdu.

Trestný poriadok zakotvujúci inštitút odvolania poskytuje priestor aj na uplatnenie námietok týkajúcich sa pochybení konajúceho súdu potenciálne predstavujúcich zásahy do základných práv a slobôd trestne stíhanej osoby. Rozhodovanie o tomto riadnom opravnom prostriedku patrí vždy druhostupňovému súdu.

Sťažovateľka disponovala možnosťou uplatniť svoje námietky o pochybení prvostupňového súdu prostredníctvom podaného odvolania, ktorú aj využila. Ochranu jej základným právam a slobodám zaručeným ústavou alebo ľudským právam a základným slobodám zaručeným záväznou medzinárodnou zmluvou bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť krajský súd. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľky uplatnené proti prvostupňovému meritórnemu rozhodnutiu. Ústavný súd preto rozhodol o odmietnutí tejto časti sťažnosti podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. K námietke porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3, princípov podľa čl. 12 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 3 písm. c) a d) a princípu podľa čl. 14 dohovoru postupom krajského súdu a jeho uznesením z 22. februára 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 144/2010

Ako už bolo povedané, princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba v prípade, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné sudy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým subjektom zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Sťažovateľka sa v podanej sťažnosti vyjadrila, že označené uznesenie krajského súdu napadla dovolaním, ktoré oprela o dôvod podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov, teda pre porušenie jej práva na obhajobu zásadným spôsobom. Dovolanie bolo podané 19. apríla 2011 a v čase rozhodovania ústavného súdu o tejto sťažnosti nebolo o ňom ešte rozhodnuté.

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka svoje námietky týkajúce sa porušenia práva na obhajobu uplatnila v sťažnosti podanej ústavnému súdu, ako aj v dovolaní podanom Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), pričom v čase rozhodovania ústavného súdu nie je dovolacie konanie skončené, musela byť sťažnosť odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých porušenie sťažovateľka namietala, bude vo vzťahu ku krajskému súdu rozhodovať najvyšší súd ako súd dovolací. Aj keď ostatné námietky sťažovateľky formulované v tejto sťažnosti nie sú poňaté v podanom dovolaní, v prípade úspechu sťažovateľky v dovolacom konaní, teda v prípade zrušenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu, resp. rozhodnutí oboch

konajúcich súdov, bude poskytnutý dostatočný priestor na potenciálnu korekciu ďalších sťažovateľkou označených nedostatkov konania premietnutých do porušenia označených základných práv a princípov zaručených ústavou a práv a princípu zaručených dohovorom. Bolo by teda predčasné preskúmavať ich v konaní pred ústavným súdom.

Súbežné podanie dovolania a sťažnosti na ústavnom súde navodzuje situáciu, keď uvedený princíp subsidiarity síce vylučuje právomoc ústavného súdu, ale iba v čase do rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní. Tejto situácii zodpovedá aplikácia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje...

Ústavný súd preto zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 358/09, III. ÚS 114/2010), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti na ústavnom súde je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

Ústavný súd sa však v daných okolnostiach musel zaoberať aj úvahou, aké dôsledky bude mať pre sťažovateľku prípadné posúdenie dovolania najvyšším súdom ako dovolania neprípustného. Pre tento prípad ústavný súd, majúci na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, konštatuje, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní bude sťažovateľke lehota na podanie sťažnosti ústavnému súde považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu (porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99 a jeho body 51, 53, 54).

A contrario potom platí, že v prípade vecného posúdenia a rozhodnutia najvyšším súdom o dovolaní bude mať sťažovateľka k dispozícii už iba možnosť podať sťažnosť na ústavnom súde v súvislosti s týmto rozhodnutím za obvyklých podmienok.

Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd ani touto časťou sťažnosti meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júna 2011